

и прежде. Молимесе оубо коленопреклонно твоа
власти, да мъ повелите, или да работи нива та
какво то и прежде, или да ни я върне. Царь же чов
ши това обвинение, рекъл на мъжа съна жены: Истина
на ли думатъ тиа человѣцы; Онъ же рекъл: Истина до
матъ, О царю, и не лжатъ тиа человѣцы: понеже азъ
прѣахъ отъ нихъ нива, и работихъ я со съ колко то си
ла имахъ, единъ день обаче, като я работехъ, слѣдъ
и видохъ въ немъ стапънки лвовы (отъ асланъ), и опла
шихъ толко, ѵто отъ снай часъ не смѣахъ да при
ближимъ при немъ. Царь же човши тыа думы, рекъл
на мъжа: О человѣче, истина думашъ, защо левъ (ас
ланъ) е влезналъ въ нива та: знай обаче, защо левъ отъ
ниудъ не е повредилъ нива та, и нити ѿтиде къ слѣ
дюще тамо. Тѣмже държъ нива та, ѵто то ти е да
дена, и безъ страхъ работи я, какво то и прежде.

Тока оубо повѣствованіе первый Философъ донесе
царю, и рече: Не требе, О царю, да вѣрюва человѣкъ
никога склеветаніе, безъ да испыта истина та. По
слышай же и друго повѣствованіе да скажемъ твоей
державѣ.

Друго повѣствованіе.

Единъ человѣкъ имаше ёдна птица попугай или
по Італіански папагалъ, кого то држеше въ клѣтка
(кафесъ), и оучаше го да хортеva. Като го научи же
да хортеva, като человѣкъ, зарвчи мъ внимателно да
гледа, кога то Онъ не е въ къщи, какво прави жена
та мъ, и да мъ казува; Така оубо снай человѣкъ зар
чивши попугаю, отиде въ странствованіе. Въ ногово
то же отсутствїе единъ человѣкъ дохождаше въ къща та
мъ, и прелкодѣйствуваше со съ жена та мъ, кое то
знаеше и рабына та и. Еврившася прочее мъжъ